

Η Δασκάλα Λέει Ιστορίες

Δασκάλα Τσινγκ Χαϊ

Η Δασκάλα Λέει Ιστορίες

Δασκάλα Τσινγκ Χαϊ

Η Δασκάλα είναι κάτι παραπάνω από απλώς
ευγενική, ω φίλοι, Δεν θα μπορούσα ποτέ να βρω
αρκετό χρόνο για να περιγράψω την δίχως σύνορα
Χάρη Της

Μόνο στην πιο μύχια πτυχή της καρδιάς μου μπορώ
με συντριβή να χύνω τα δάκρυά μου.

Υπάρχουν περισσότερα πράγματα σε αυτόν τον
κόσμο

Που είναι γεμάτος με Αγάπη και Έλεος

Θα ήταν ύψιστη τιμή για μένα

Να είμαι απλώς ένα χελιδόνι που να στέκεται στο ένα
του πόδι

Στην μια ζωή μετά την άλλη

Τραγουδώντας την δόξα της!

Δασκάλα Τσινγκ Χάϊ –Σύντομο Βιογραφικό

Η Ανώτατη Δασκάλα Τσινγκ Χάϊ γεννήθηκε στην Ω-Λακ (Βιετνάμ). Όταν μεγάλωσε έκανε τις σπουδές της στο εξωτερικό. Αργότερα ταξίδεψε σε διαφορετικές χώρες αναζητώντας την Αλήθεια. Σταδιακά κατά την διάρκεια ενός ταξιδιού στα Ιμαλάια, και ενώ βρισκόταν σε απομόνωση, ασκούμενη στον Δρόμο του Πνεύματος, βρήκε την Φώτιση. Σήμερα, με απέραντη συμπόνια, η Δασκάλα Τσινγκ Χάϊ προσφέρει την Ανώτατη Μέθοδο Φώτισης, που είναι γνώση ως Μέθοδος Κουάν Γιν, μέσω της οποίας η Ίδια γνώρισε την Φώτιση και την προσφέρει σε όσους πιστεύουν ειλικρινά και αναζητούν την πρακτική εξάσκηση στον Δρόμο της Αλήθειας.

Η Ιστορία Με τις Δύο Πατάτες

Σήμερα θα ήθελα να σας πω μια ωραία ιστορία για το πόσο δύσκολο είναι να παραδίνεται κανείς στον πνευματικό δάσκαλό του. Είναι δύσκολο να είσαι πνευματικός. Είναι πιο δύσκολο να βρεις ένα πνευματικό δάσκαλο. Μετά είναι ακόμα πιο δύσκολο να πιστέψεις, να εμπιστευτείς και να αφιερείς σ' αυτόν. Η ιστορία πάει κάπως έτσι.

Υπήρχε ένας πνευματικός που ήταν τέλειος, ο μεγαλύτερος, αλλά δεν ήταν όπως εμείς φανταζόμαστε ότι πρέπει να είναι ένας πνευματικός. Μερικές φορές μάλωνε τους μαθητές του (γέλια). Μάλιστα μερικές φορές τις έβρεχε σε κάνα-δυο – ακριβώς σαν τον Μίλαρέπα, τον μεγάλο Θιβετιανό γιόγκι και τον δικό του δάσκαλο. Αυτός ο πνευματικός έκανε όλα όσα εμείς θα φανταζόμασταν ότι ένας πνευματικός δεν πρέπει ποτέ να κάνει. Για παράδειγμα, αν πλησιάζαμε και του λέγαμε «ένας πνευματικός δεν πρέπει να θυμώνει ποτέ,» τότε θα θύμωνε πάρα πολύ.

Θα πρέπει να είμαστε τρελοί για να γίνουμε πνευματικοί (γέλια). Αν είσαι νορμάλ, δεν μπορείς να είσαι πνευματικός, γιατί σ' αυτόν τον κόσμο όλα είναι ανάποδα, είναι άνω κάτω. Αυτό που είναι καλό το θεωρούμε κακό. Αυτό που είναι κακό το εκθειάζουμε και νομίζουμε ότι είναι καλό. Μόνο όταν είσαι πλήρως φωτισμένος μπορείς να δεις την αστεία πλευρά σε όλα τα πράγματα αυτού του κόσμου. Μετά μπορείς να είσαι τρελός, ένας πολύ ευτυχισμένος τρελός, μια πολύ ισορροπημένη τρέλα.

Μια μέρα αυτός ο «τρελός» πνευματικός είπε σε έναν από τους μαθητές να πάρει δύο πατάτες και να πάει να τις φάει. Τόνισε ξανά και ξανά ότι ο μαθητής έπρεπε να φάει δύο

πατάτες και τις δύο. Μετά τον κάλεσε ξανά και του ειπε «πρέπει να φας και τις δύο πατάτες».

Ο μαθητής πήρε τις δύο πατάτες από τα χέρια του πνευματικού, βγήκε στον δρόμο, κάθισε κάτω και άρχισε να τρώει. Τώρα είναι πολύ εύκολο να φας δύο πατάτες, έτσι δεν είναι; Θα νομίζεις ότι δεν είναι δύσκολη εξέταση. Όλοι μπορούν να φάνε δύο πατάτες. Έτσι λοιπόν ενώ έτρωγε απορούσε μέσα του και έλεγε «Τι σκαρώνει πάλι ο πνευματικός μου;»

Έτσι σκεπτόταν. Αλλά μιας και ακολουθούσε αυτόν τον πνευματικό για πολύ καιρό, ήξερε ότι όλα όσα έλεγε ο πνευματικός του υπήρχε λόγος που τα έλεγε και έπρεπε να υπακούσει. Έτσι λοιπόν καθόταν εκεί στην άκρη και έτρωγε. Έχοντας ήδη τελειώσει την μία είχε αρχίσει να ξεφλουδίζει την δεύτερη. Τότε να' σου ένας ζητιάνος, πολύ πεινασμένος, σχεδόν πεθαμένος από την πείνα, να του λέει, «Σε παρακαλώ, δώσε μου αυτή την πατάτα, γιατί εσύ έφαγες κιόλας μία και εγώ δεν έχω φάει τίποτα για μέρες. Θα πεθάνω αν δεν μου την δώσεις!»

Τώρα, εσύ τι θα έκανες; Θα άκουγες τον πνευματικό σου ή την συμπόνια σου; Ο πνευματικός είχε τονίσει ότι πρέπει να φάει και τις δύο πατάτες και ο κανόνας ήταν να μην παρακούσεις ποτέ. Όμως ο πεινασμένος ήταν εκεί, και το να μην δώσεις φαγητό σε ένα τέτοιο πεινασμένο άνθρωπο θα ήταν πολύ σκληρό. Καθόταν εκεί και ταλαντευόταν ανάμεσα στην παράκληση του πνευματικού του και στην παράκληση του ζητιάνου. Αλλά τότε ήταν που ο ζητιάνος άρχισε να κλαίει, έπεσε στο έδαφος και φαινόταν να πεθαίνει. Έτσι ο μαθητής του έδωσε αμέσως την δεύτερη πατάτα. Μετά ξεκίνησε να γυρίσει πίσω και ο ζητιάνος εξαφανίστηκε από μπροστά του.

Πήγε στο σπίτι και ανάφερε στον πνευματικό του αυτό που είχε συμβεί. Ο πνευματικός τον μάλωσε και του έβαλε τις φωνές. Μάλιστα ούρλιαζε από την θλίψη του, γιατί στενοχωρήθηκε για τον μαθητή του, όχι επειδή ο μαθητής του

τον είχε παρακουσει. Αλλά γιατί η δεύτερη πατάτα είχε ευλογηθεί για την υψηλότερη πνευματική φώτιση, ενώ η πρώτη πατάτα είχε ευλογηθεί για κοσμικό πλούτο, επιτυχία και φήμη. Λέει στον μαθητή: «Πόσο ανόητος είσαι!» Μετά αναστενάζοντας πρόσθεσε «Ίσως αυτό ήταν το πεπρωμένο σου. Είσαι τόσο φτωχός που δεν μπόρεσες να το πάρεις!»

Μετά από αυτό ο μαθητής υπήρξε πάντοτε επιτυχημένος στον κόσμο, κέρδιζε πολλά χρήματα και φήμη, αλλά δεν έγινε ποτέ πνευματικός, δηλαδή δεν έφθασε ποτέ στο ανώτερο σημείο της φώτισης που είναι και η ανώτερη θέση μέσα σε ολόκληρο το σύμπαν.

Αυτό είναι το πρόβλημα με τους περισσότερους από εμάς. Νομίζουμε ότι μπορούμε να τα βγάλουμε πέρα με κάθε τι και νομίζουμε ότι τα ξέρουμε όλα. Νομίζουμε ότι δεν έχουμε καμία εγωπάθεια. Νομίζουμε ότι είναι εύκολο να ακολουθούμε τον πνευματικό και να αφηνόμαστε σε εκείνον. Όχι δεν είναι εύκολο. Ακόμα και το να φας δύο πατάτες γίνεται πρόβλημα. (γέλια)

Γι αυτό είναι δύσκολο να ονειρεύεσαι ότι μπορείς να διεκπεραιώσεις ένα πιο δύσκολο καθήκον, επειδή έχουμε τόσες προκατειλημμένες ιδέες, έχουμε τόσες προλήψεις, κοινωνικές συνήθειες και την προκαθορισμένη μόρφωση... που υπάρχουν αποκρυσταλλωμένα για χιλιάδες χρόνια. Μας έχει γίνει πλύση εγκεφάλου με αυτά και είναι δύσκολο να τα αποτινάξουμε από πάνω μας τόσο σύντομα.

Πάντα νομίζουμε ότι γνωρίζουμε όλα όσα είναι καλά και όλα όσα είναι κακά. Τι σχέση έχουν οι προκαταλήψεις μας με την φώτισή μας; Μας κλείνουν τον δρόμο! Όταν ο πνευματικός μας λέει να κάνουμε ένα πράγμα, εμείς κάνουμε το άλλο, επειδή σκεπτόμαστε «Μπα, εγώ το ξέρω, η μαμά μου, μου το είπε, η δασκάλα μου το είπε στο σχολείο, και ο ιερέας στην εκκλησία επίσης μου είπε το ίδιο»

Κάνουμε ακριβώς το αντίθετο από αυτό που ο πνευματικός μας επιθυμεί να κάνει, και ο πνευματικός πάντα έχει να παλέψει με τις προκαταλήψεις μας. Οι περισσότεροι από εμάς είμαστε τυφλοί, κουφοί και ανόητοι. Μόνο ο πνευματικός μπορεί να δει καθαρά. Οι υπόλοιποι άνθρωποι βλέπουν μόνο μέσα από ομίχλη, βλέπουν λειψά, ή δεν βλέπουν καθόλου. Νομίζουμε ότι βλέπουμε, αλλά δεν... Νομίζουμε ότι καταλαβαίνουμε, αλλά δεν είναι έτσι. Είναι πραγματικά απίθανη η αυταπάτη αυτού του κόσμου. Είναι πραγματικά απίστευτη η φοβερή δουλειά της Μάγια (Ψευδαισθήση).

Μας εξαπατά να πιστέψουμε κάθε τι που δεν πρέπει να πιστέψουμε. Εμείς την ακολουθούμε πιστά, χαριτωμένα και πειθήνια, έως ότου αυτός που αφυπνίστηκε, φωτίστηκε, έρχεται για να μας αποτινάξει τις ψευδαισθήσεις και τις αυταπάτες. Αλλά ακόμα και τότε, δεν ξυπνάμε πολύ γρήγορα. Όπως κάνουμε κάθε πρωί, το ξυπνητήρι κτυπάει, αλλά λες «Ωχ... Μμμ...» και συνεχίζει να κτυπάει. Μετά το κλείνεις και γυρνάς από το άλλο πλευρό να συνεχίσεις τον ύπνο.

Γι αυτό κι έχουμε τόσες θρησκείες και έχουμε τόσα αυτοαποκαλούμενα μονοπάτια πνευματικής απελευθέρωσης. Αλλά τι βλέπουμε; Ο κόσμος αυξάνει σε πληθυσμό κάθε μέρα. Αυτό σημαίνει ότι από τον κόσμο μας δεν αφυπνίζεται κανείς – ή μόνο μερικοί. Ειδάλλως γιατί δεν μειώνεται ο πληθυσμός; Αν οι πολλοί είχαν φωτιστεί και απελευθερωθεί και επέστρεφαν στο σπίτι – θα γίνονταν άγγελοι, θα γίνονταν βοηθοί του Θεού, γιοι και θυγατέρες του Θεού και ζούσαν σε αιώνιο παράδεισο – τότε ο κόσμος θα ήταν λιγότερο πυκνοκατοικημένος.

Ένας ΔΑΣΚΑΛΟΣ Του ZEN & Τα Πεντακόσια φλαμίνγκο

Μια φορά κι έναν καιρό, ήταν ένας μοναχός που ασκούσαν με πολύ ευλάβεια. Ενώ είχε υπάρξει μοναχός για πολλές ζωές, δεν μπορούσε να πετύχει την απελευθέρωση από την γέννηση και τον θάνατο! Μπορεί να είσαι μοναχός, να ακολουθείς τους κανόνες πολύ αυστηρά και να είσαι πολύ ενάρετος. Αλλά αν δεν μπορείς να φωτιστείς, το καλύτερο που μπορείς να ελπίζεις είναι να ξαναγεννηθείς και να γίνεις πάλι μοναχός. Κι αυτό είναι πολύ καλό γιατί ίσως να μην μπορείς να γίνεις ούτε μοναχός!

Αυτός ο μοναχός ξαναγεννιόταν σαν μοναχός πολλές φορές για πεντακόσια χρόνια - σαν ηγούμενος κάθε φορά, και γινόταν όλο και πιο ενάρετος. Αν και δεν ήταν φωτισμένος, κρατούσε τους κανόνες με μεγάλη αυστηρότητα, ήταν ενάρετος και έντιμος. Την τελευταία φορά που υπήρξε μοναχός, όπου κι αν πήγαινε να κάνει κήρυγμα ή να πάρει φιλανθρωπίες υπήρχαν πάντοτε πεντακόσια φλαμίνγκο που τον ακολουθούσαν. Οι άνθρωποι απορούσαν γι αυτό το φαινόμενο. Κάποιος που είχε την ικανότητα να βλέπει με το ουράνιο μάτι του, έλεγε ότι τα φλαμίνγκο στην πραγματικότητα ήταν μαθητές του από κάποια προηγούμενη ζωή. Τότε είχε πεντακόσιους μαθητές, αλλά δεν μπόρεσε να τους οδηγήσει

στην απελευθέρωση γιατί οι πνευματικές του δυνάμεις δεν ήταν αρκετά μεγάλες.

Οι μαθητές του πάντα ήθελαν να τον ακολουθούν οπουδήποτε κι αν πήγαινε – είτε για να πάρει προσφορές, να παραστεί σε τιμητικές πανηγύρεις ή για να κάνει κηρύγματα. Και παραπονιόντουσαν: «Δάσκαλε, συχνά λες ότι όλοι οι άνθρωποι του μοναχισμού είναι ίσοι! Όμως κάθε φορά που σε καλούν έξω για να παραστείς κάπου, εσύ σπάνια μας παίρνεις μαζί σου.»

Ήταν αλήθεια ότι ο δάσκαλός τους γνώριζε πως δεν ήταν αρκετά άξιοι για να δέχονται την ευλάβεια τους επαίνους και τις προσφορές. Επειδή όμως παρέμεναν ακόμα συνηθισμένες υπάρξεις, οι μαθητές του αδυνατούσαν να καταλάβουν και απλώς συνέχιζαν να αρέσκονται σε υλικά πράγματα. Κι αυτός μη έχοντας άλλη επιλογή, τους έπαιρνε μαζί του όταν έβγαινε στον κόσμο. Αργότερα, όταν οι πεντακόσιοι μαθητές πέθαναν, αδυνατούσαν να ξαναγεννηθούν ως μοναχοί κι άντ' αυτού έγιναν φλαμίνγκο! Μόνο ο δάσκαλός τους μπορούσε να επανέλθει σαν μοναχός. Κι έτσι κάθε φορά που έβγαινε έξω, τον περίμεναν οι πεντακόσιοι μαθητές – τώρα φλαμίνγκο – να τον ακολουθήσουν, μόνο και μόνο εξ' αιτίας της προηγούμενης σχέσης, δασκάλου και μαθητή, που είχαν.

Καθώς δεν μπορούσε να απελευθερώσει τον εαυτό του, ήταν φυσικό, να αδυνατούσε να απελευθερώσει και τους μαθητές του, που έπρεπε να κουβαλήσουν το βάρος των αμαρτιών τους μόνοι τους. Αν ο δάσκαλός σου διαθέτει τρομερή δύναμη, τότε αυτός ή αυτή μπορεί να περιορίσει τα μικρότερα καρμικά βάρη που έχεις συσσωρεύσει. Γι αυτό χρειάζεσαι έναν φωτισμένο δάσκαλο!